

Fra: Bolette Rottbøll [mailto:bolette.er@pc.dk]

Sendt: 27. januar 2009 16:02

Til: Anne-Mette W. Christiansen; Christine Antorini; Martin Henriksen; Pernille Vigsø Bagge; Charlotte Dyremose; Marianne Jelved; Johanne Schmidt-Nielsen; Villum Christensen; minister@uvm.dk

Emne: Et uddannelsespolitisk opråb/ en kronik.

Til tingets undervisningspolitiske ordførere og til undervisningsministeren.

Jeg sender vedhæftede fil og beder jer, folkevalgte, om at tage jer tid til at læse mit indlæg.

Som det vil fremgå er jeg - en af folket - seminarielektor i musik og tættere på en fyring end jeg nogensinde har været før. Jeg vil håbe at mit indlæg vil blive taget ind i den debat der *må* foregå mellem jer, nemlig de der har særlig indsigt i og interesse for uddannelse.

Mit indlæg er ligeledes sendt til medierne i håb om at de, der har indflydelse på hvilken debat der bliver ført, kan se hvilke fundamentale værdier der er på spil.

Med venlig hilsen fra

Bolette Rottbøll
Seminarielektor i musik.

I.H. Mundtsvej 12
2830 Virum
Tlf 4585-9075

Den Ufattelige Visdom

eller: Hvor mange bjørnetjenester kan der sidde mellem to stole?

Når jeg nu sætter mig ved tastaturet er jeg fuldt bevidst om at jeg som fyringstruet seminarielektor - eller potentielt ”overtallig”, som det hedder på post-Orwellsk - er i overhængende fare for at blive stemplet som en tudekiks, der måske blot ønsker at mele sin egen kage.

Jeg har alligevel lyst til at vove pelsen ved at artikulere et par overtallige sandheder på falderebet. Jeg vil omtale et par af de bjørnetjenester som vi er i fuld gang med at påføre den næste generation af danskere - vores egne børn. Jeg vil fatte mig i korthed og kommer måske derfor til at glemme et par nuanceringer hist og her, men når man tager min personlige stilling i betragtning, kan jeg måske håbe på en vis overbærenhed.

Sagen er, som jeg ser det, at vi endnu en gang er i færd med *indirekte* at vanrøgte Danmarks råstof - vores egne børn og unge. Dette sker for tiden gennem den igangværende reorganisering af dels de mellemlange videregående uddannelsesinstitutioner, dels af lærer- og pædagoguddannelsen. Mit indlæg drejer sig ifølge sagens natur om sidstnævnte. De organisatoriske, ressourcemæssige og indholdsmæssige forandringer, som vi er i fuld gang med, har efter min mening katastrofale konsekvenser - i første omgang for pædagogseminarierne, deres lærere og studerende. Umiddelbart herefter vil følgevirkningerne forplante sig til de pædagogiske institutioner, hvor Danmarks råstof - vores egne børn og børnebørn - tilbringer så uendelig mange timer.

Absurditeten lyser mig i møde når jeg nu på min cykel svinger om hjørnet på Grundtvigsvej og ind i gården bag rødstensbygningerne på verdens ældste og internationalt estimerede pædagogseminarium.

Denne - for kort tid siden - velfungerende arbejdsplads havde sit renommé som en grundfæstet musisk og internationalt højt anset uddannelses-institution. Denne - for kort tid siden - selvejende institution ejede sine egne bygninger og havde økonomien i orden. De studerende

stod i kø fordi søgningen var langt større end lærerkapaciteten - så vi havde rigtig mange velmotiverede studerende, som havde fået deres højeste studieønske opfyldt.

Når jeg i morgen igen svinger om hjørnet, som jeg har gjort det gennem de sidste tretten år, er alt imidlertid forandret: Verdens ældste seminarium – en af Danmarks tunge kulturbærende institutioner - er nu nedlagt, og levningerne er opslugt af et misfoster af en mega-organisation, kaldet "University College Capital". Vi ejer ikke længere vores bygninger; den velafbalancerede økonomi er nu opsuget af UCC's sorte hul. Vores ressourcemæssigt veltilpassede lærerstab skal nu levere kandidater til en kollektiv fyringsrunde. De uheldige ofre blandt lærerne bliver "udvalgt" til det som med UCC's menneskefremmede terminologi - kaldes "bruttogruppen". En del af "de udvalgte" kan se frem til at blive fyret uden nogen forudgående kompetence-afklaring og uden kendte kriterier – intet af dette er udmeldt i skrivende stund – her 9 dage inden fyringerne. Dette er sikkert bekvemt for ledelsen, men helt uantageligt for os medarbejdere, der har passet vores arbejde her gennem mange år. *Hvor* stort et pres lærergruppen har været udsat for de sidste mange måneder var tydeligt at aflæse i den uformulerede lettelse hos de heldige som ikke blev "udvalgt" til bruttogruppen. Som "udvalgt", mærkede jeg det tydeligt, da vi spiste fælles frokost på lærerværelset.

Jeg spørger mig selv hvordan nogen – læs regeringen og undervisningsministeren, kan forsvare at splitte min førhen så velfungerende arbejdsplads ad? At påtvinge den et samarbejde med en række andre institutioner, som – af mange forskellige årsager – ikke har formået at tiltrække studerende i samme grad, hvis økonomi haltede, og hvis medarbejdere nu kan se frem til at blive *genplaceret* på Grundtvigsvej - i de stillinger, som bliver ledige når jeg eller mine kolleger bliver fyret uden forudgående kvalitetsbedømmelse. Lærere flyttes rundt som kvæg fordi UCC's ledelse, argumenterer med at "vi skal bære smerten kollektivt". De arbejder energisk for fusionen og siger den vil bringe både optimering og skabe synergieffekt! *Deres* ide om "at bære smerten kollektivt" er at fyre 75 % (af den "samlede overtallighed i afdelingen") fra *et* af pædagoguddannelsens liniefag, nemlig Udtryk, musik og drama. Hvilken ufattelig visdom står bag denne konstruktion?

Når jeg så igen svinger om hjørnet på min cykel for at køre hjem fra arbejde tænker jeg over hvad det er vi tilbyder den nye generation af pædagoger - de mennesker som, om få år, får medansvar for blandt andet at danne Danmarks børn og unge – Danmarks råstof.

Som jeg ser det, har undervisningsministeren med den nye pædagoguddannelse, givet seminarierne besked på at sætte sig mellem stole - resultatet af dét er mindst lige så hasarderet som min cykeltur gennem Københavns trafik. Set i min optik er ønsket om en styrkelse af den teoretiske og til dels den videnskabelige fundering af vores mellemlange videregående uddannelser forståelig. Kvalificeret refleksion over praksis er uden tvivl nødvendigt! Problemet er blot at selvsamme minister lægger stadig flere akademiske krav ind i pædagoguddannelsen, samtidig med at uddannelsens praktiske fag – liniefagene – bliver beskåret med op mod halvdelen. Hermed foretager ministeren et tydeligt valg. Gad vide om de ansvarlige er klar over, at med 3½ studieår er det for mange studerende endog *meget svært* at lære sig tilstrækkeligt, til andet end at blive halvstuderede røvere og usikre praktikere, den dag de kan kalde sig pædagoger.

Baggrunden for denne problematik ligger i hvilke værdier *regeringen i praksis* lægger vægt på. Nøglen til en reel forholden sig til dilemmaet ligger selvfølgelig i de ressourcemæssige rammer for studierne, men også i nogle klare udmeldinger i forhold til hvad vi *vil* med vores pædagoguddannelse. For, ærlig talt, hvordan skulle det overhovedet være muligt for andre end de allermest velfunderede studerende at nå en lødig tilegnelse af både teori og praksis, når tiden og ressourcerne samtidig er så knappe? Lad mig give et enkelt eksempel på den, i ordets egentlige betydning, ufattelige visdom der stikker retningen ud for pædagoguddannelsen.

Vores undervisningsminister synger gerne morgensang, og anser sangen for at være en central del af vores kulturarv og et vigtigt dannelseselement. Som seminarielektor i musik, kunne jeg ikke være mere enig! Vi ved begge at det musiske er til stor gavn og glæde og som et af menneskets store udviklingspotentialer grundlægges sangglæden og den kulturelle dannelse i de helt unge år – hjemme hos mor og far og i vuggestuen. Så mon ikke vi også er enige om at vuggesangen og

sanglegene i vuggestuen og børnehaven ville være oplagte arnesteder for denne kulturens olympiske ild? Men er det ikke ufatteligt at undervisningsministeren har formet pædagoguddannelsen så de selvsamme studerende, der om få år står for en stor del af den tidligste kulturelle dannelse af vores børn, knap nok har tid til at slå en tone an under deres uddannelse? Musikfaget er nemlig nedlagt og dets afløser - liniefaget Udtryk, musik og drama er skåret ned til ukendelighed. Hvis det er udtryk for visdom, må jeg erkende at jeg ikke fatter en brik af det!

Vel hjemme i min hyggelige stue med en nylavet kop te i hånden, tænker jeg på den morgenstund om 9 dage, hvor jeg, ligesom de af mine kolleger der af ledelsen på UCC, er blevet instrueret om at sidde ved telefonen for at modtage fyringen mundtligt. Den morgen vil måneders uvished afløses af den sikre viden om, at her dømmes og eksekveres uden rettergang. Hvad enten det er min egen telefon som ringer den 5. februar kl. 9, eller om det bliver mine kollegers, så må der, i overført betydning, ringe advarende klokker. Ved blot at se stiltiende til pådrager vi os kollektivt ansvar for noget jeg sagtens kan se som en rituel menneskeofring. Selvom ordet hører til i en fjern fortid, er fremgangsmåden den samme. Og da det netop er os, de musiske kolleger, som skal ofres i denne fyringsrunde kan vi også være sikre på, at der fremover vil blive sunget endnu færre sange, spillet mindre på tromme og leget færre sanglege med børnene i Danmarks vuggestuer og børnehaver.

Det er da ufattelig visdom!